

<https://k.dk/s/lm8g>

Michelle var tvangsanbragt som barn: Alt i mig slog knuder, da jeg hørte om regeringens planer

Michelle Christensen var anbragt uden for hjemmet i sammenlagt syv år. I dag er hun 28 år og bor sammen med sin kæreste i naturskønne omgivelser. Det har givet hende en ro efter en turbulent barndom. – Foto: Lars Aarø/Fokus.

10. december 2020, kl. 20:50
Af Britta Søndergaard

Michelle Christensen er 28 år og blev fjernet fra sin mor som 13-årig. Hendes plejefamilie gav hende et bedre liv. Alligevel tvivler hun på, at regeringens idé om at tvangsfjerne flere børn er god, og hun afviser flere bortadoptioner: ”Det er vigtigt, at børn kender deres baggrund,” mener hun

Den 13. januar 2006 skulle Michelle Christensen til et familierådsmøde med sin mor på rådhuset i en mindre by i Nordjylland. Michelle Christensen var 13 år, og hendes mor havde afvist kommunens anbefaling om en frivillig anbringelse. Derfor var det kommet så vidt, at kommunen ville tvangsfjerne Michelle.

Mens moderen blev orienteret om tvangsfjernelsen, sad Michelle Christensen i et venteværelse sammen med en af moderens venner. Moderens advokat listede ud fra

mødet og hviskede Michelle Christensen i øret: ”Du skal fjernes.”

Den 13-årige pige rejste sig med det samme og løb. Moderens ven løb med.

”Det var ikke noget, jeg havde overvejet. Jeg ville bare væk,” fortæller Michelle Christensen.

Efter at de var løbet hjem til vennens hus, dukkede Michelle Christensens mor op:

”Jeg sagde til min mor: ’Vi er nødt til at give op. De finder os alligevel’.”

De ringede til sagsbehandleren, og mor og datter tog hjem. De fik en halv time til at pakke Michelles ting. Politiet var til stede for at sikre sig, at de ikke stak af. Derefter blev Michelle Christensen og hendes mor kørt ud til plejefamilien sammen med tre sagsbehandlere.

Den i dag 28årige Michelle Christensen vil altid huske datoen den 13. januar 2006, fortæller hun, da vi mødes på en café i Aarhus. Michelle Christensen er slank med langt mørkt hår og et bestemt blik i de blå øjne. Hun er i dag ansat som regnskabsmedarbejder og bor sammen med sin kæreste og hans datter på fem år, der er hos parret hver anden uge.

Efter tvangsfjernelsen for snart 15 år siden kom hun i en kærlig plejefamilie, som hun stadig har kontakt med. Selvom hun understreger, at opholdet hos plejefamilien har givet hende styrken til at tage en uddannelse, ser hun kritisk på Socialdemokratiets ønske om at tvangsfjerne og bortadoptere flere udsatte børn.

Regeringen ventes om kort tid at fremlægge et forslag til Barnets Lov, der lægger op til en reform af anbringelsesområdet. Michelle Christensen hørte første gang om regeringens planer, da statsminister Mette Frederiksen (S) holdt nytårstale den 1. januar.

”Alt inden i mig slog knuder, da jeg hørte den tale. Jeg er enig i, at der er nogle børn, som skal hjælpes. Jeg har ikke belæg for at sige, at der ikke er flere, som skal tvangsfjernes,

men jeg synes, man skal prøve andre indsatser først, for det er et meget voldsomt indgreb. Der mangler plejefamilier, og spørgsmålet er også, om det er muligt at finde kompetente familier,” siger Michelle Christensen.

Hun er uenig i, at flere skal bortadopteres.

”Det er noget af det værste, man kan gøre mod et barn. Det betyder meget for mig, at jeg kender min baggrund,” siger hun.

I dagene efter nytårstalen søgte hun efter børneorganisationer på internettet, fordi hun mente, at anbragte unges egne erfaringer burde inddrages i debatten. Hun fik kontakt med Børnesagens Fællesråd og har med udgangspunkt i sin egen historie holdt foredrag for organisationens generalforsamling.

Michelle Christensen blev anbragt for første gang, da hun var tre år sammen med lillesøsteren på grund af vold i hjemmet i forbindelse med forældrenes voldsomme skilsmisse.

Som fem-årig blev hun hjemgivet til faderen og hans nye kone, fordi hendes mor, som hun egentlig var mest knyttet til, led af en depression. Michelle Christensen og hendes søster så deres biologiske mor hver anden weekend.

Michelle Christensen kom som barn ofte i konflikt med de voksne.

”Jeg var et barn, der skreg på hjælp, men ingen lyttede til mig. Så bliver man en møgunge. Jeg gjorde alt det, som jeg vidste, der ville komme en reaktion ud af, for så kom der en reaktion. Jeg kunne for eksempel finde på at bide i et æble og lægge det tilbage i frugtskålen bare for at få opmærksomhed, og så fik jeg skældud,” fortæller Michelle Christensen.

Michelle Christensens far var fisker, og når han var på havet, havde stedmoderen ansvaret for den sammenbragte families fire børn. Hun havde det psykisk dårligt, og Michelle

Christensen blev ofte slået. Når kommunen fornemmede, at der var noget galt i hjemmet, flyttede familien til en anden kommune. Michelle Christensen fortæller, at hun har haft mindst 28 adresser i sit liv.

I flere år plagede Michelle Christensen om at få lov til at bo hos sin mor. Det lykkedes, da hun var 11 år. Moderen var blevet skilt efter at have levet i et voldeligt forhold i flere år og boede sammen med Michelle Christensens halvsøster på fire år.

”Min mor var syg og havde et misbrug af alkohol, og jeg følte, at jeg skulle passe på hende og min lillesøster. Derfor fik jeg meget fravær fra skolen.”

Michelle Christensen følte sig presset mellem sin loyalitet over for moderen og den utryghed, hun følte i hverdagen. Hun husker særligt en episode kort før tvangsfjernelsen. Hun gik til ridning, og mens hun sad på hesten, blev hun overvældet af modsatrettede følelser. På den ene side kunne hun mærke, at det ikke var godt for hende at bo hos sin mor. På den anden side kunne hun ikke forlade sin mor og sin søster på fire år, fordi hun skulle passe på dem.

Efter tvangsfjernelsen i 2006 blev hun anbragt i den samme plejefamilie, som hun havde boet hos, da hun første gang blev fjernet som tre-årig.

Hun kendte familien, fordi den senere blev hendes aflastningsfamilie. Hun accepterede hurtigt tanken om, at hun ikke længere skulle bo hos sin mor. Plejefamilien havde to børn og to andre plejebørn.

”De var fantastiske. De sagde: ’Du har nogle tunge sten i rygsækken, som vi skal tage ud og lægge noget andet i i stedet.’ Det var et kærligt miljø, og der var altid plads til én til ved spisebordet. Jeg følte mig ikke anderledes end deres børn. De bragte ro og stabilitet ind i mit liv. Det var takket være dem, at jeg fik så meget ro i mit liv, at jeg kunne tage 10. klasse og senere få en uddannelse,” siger Michelle Christensen.

Men årene som plejebarn har også været en kamp. Særligt i uddannelsessystemet.

”Efter 10. klasse ville jeg tage en HF, men mine lærere ville ikke indstille mig til uddannelsen. Jeg tror, de mente, at jeg var for skrøbelig og derfor ville beskytte mig mod et nederlag. Det er næsten uhørt, at man får en uddannelse, når man har været i plejefamilie. Det ligger hos lærerne, at det kan man ikke,” siger Michelle Christensen.

Efter folkeskolen tog hun derfor et grundforløb som forberedelse til sosu-hjælperuddannelsen. Senere lykkedes det hende at få en HF-eksamen og siden regnskabsuddannelse, som hun gennemførte med topkarakter.

Michelle Christensen boede i plejefamilien, til hun var 19 år. Så kom det til et brud:

”Min mor fik en hjerneblødning, da jeg var 17 år. Det påvirkede mig meget. Samtidig følte jeg mig kontrolleret af min plejefamilie. I dag kan jeg se, at de bare ville passe på mig, og at jeg flyttede for tidligt. Som 19-årig følte jeg, at jeg kunne alt selv. Kommunen hjalp mig med at finde lejlighed. Jeg mener, at kommunen fejlede. De burde have støttet op om vores relation, for jeg havde jo ingenting. Jeg fik at vide, at plejefamilien ikke længere ville have mig boende, og familien fik at vide, at jeg ikke ville bo hos dem,” siger Michelle Christensen.

Tre år senere fik hun og plejefamilien genetableret kontakten. Hun ser dem ikke så ofte, men kan altid ringe, hvis noget brænder på.

Michelle Christensen fortæller, at det har været hårdt at stå alene som ung.

”Jeg har ikke kunnet få hjælp til at få sat en reol op. Jeg har måttet stå på egne ben, men det har også gjort mig til den, jeg er. Jeg kæmper for de ting, jeg gerne vil opnå,” siger Michelle Christensen.

Michelle Christensen har i dag forbindelse med sin mor og sine fire søskende, der er mellem 18 og 25 år, men hun har fravalgt at have kontakt med sin far. Tre af hendes søskende har været anbragt udenfor hjemmet, og de er i dag i uddannelse eller job.

”Det betyder meget for mig, at vi har kontakt, og at jeg ved, hvor jeg kommer fra,” siger hun.

Når Michelle Christensen ser tilbage på sin anbringelse, synes hun, at der er begået flere fejl. Hun mener, at det er vigtigt, at kommunerne bliver langt bedre til at inddrage barnet i anbringelsessager.

”Sagsbehandlerne skal være uddannet til at tale med helt små børn. Jeg har haft seks-syv sagsbehandlere, og efter hvert skift har det taget lang tid for dem at lære mig at kende. Det er ikke altid, jeg er blevet hørt.”

Den største fejl i hendes eget forløb var, at hun som fem-årig blev hjemgivet til sin far sammen med sin lillesøster.

”Vi skulle aldrig have været hjemgivet, men skulle vi så være blevet tvangsbortadopteret? Nej. Vi skulle have været i plejefamilien og have haft samvær med vores forældre. Min søster og jeg tabte, da vi blev født i en familie med misbrug. Men skal vi også tabe hele forbindelsen til vores rødder og opleve den følelse af manglende identitet, som nogle adoptivbørn føler? Det mener jeg ikke,” siger Michelle Christensen.

I dag lever Michelle Christensen, hvad hun betegner som et ”roligt, og nogen vil sige kedeligt” liv i et parcelhus i en lille jysk by.

”Efter alle de år med kaos er det fantastisk at have et stille og roligt familieliv tæt på naturen. Det har givet mig den ro, jeg altid har søgt.”

Af hensyn til Michelle Christensens familie er præcise bynavne ikke angivet i artiklen.